

нитѣ погледи свидѣтельствуваха, че тя обича добрия царь, който отъ сърце желаше нейното щастие. Всѣки день тя сѣ повече и по-

вече го обикваше: поради това тя би могла да му довърши и разкаже своитѣ страдания, но потрѣбно бѣ да остане нѣма за да искара работата до добъръ край. Нощемъ тя крадишкомъ отиваше въ малката стаичка, украсена като пещерата, и тамъ доплиташе единъ слѣдъ другъ панциритѣ. Вече щѣше да започне седмиятъ, когато повѣсмото се свърши. Тя знаеше добръ, че копривитѣ растятъ обикновенно по гробищата, но бѣше принудена сама да ги бере; а какъ да стори това?

„Ахъ каква е болката на прѣститѣ ми въ сравнение съ тая на сърцето ми? Азъ ще се опитамъ; добрия дѣдо Господъ ще ми помогне“.

Треперяща, като че ли отиваше да извърши Богъ знае какво лошо дѣло, тя се промъкна на мѣсечина въ градината, прѣмина прѣзъ дългитѣ алеи, прѣброди пуститѣ улици, и стигна до гробищата. Тамъ тя съгледа, върху единъ широкъ надгробенъ камъкъ, цѣлъ купъ магьосници, които откопватъ мрътвитѣ и имъ ядатъ месото. Елиза трѣбваше да мине покрай тѣхъ; магьосни-

цитѣ я слѣдѣха съ своитѣ пѣклени погледи, но тя си изговори една молитва, събра парливитѣ коприви, и се върна въ замъка.

Но единъ отъ придворнитѣ я бѣ съгледалъ; той се убѣди, че царицата е непрѣмѣнно магьосница, която бѣ измамила царя и цѣлия народъ. Царьтъ веднага се научи за всичко, което бѣ станало. Двѣ едри сълзи се търколиха по бузитѣ му, и въ неговото сърдце се загнизди съмнѣние. Прѣзъ много нощи той се прѣстори че спи; но той виждаше че Елиза става, и той вървѣше тихо слѣдъ нея до малката стаичка, кждѣто тя влизаше.

Царьтъ стана отъ день на день по-печалень: бѣдната царица забѣлѣза това, ала не знаеше причината, и тая скърбъ дойде да увеличи страданията, които тя имаше поради братята си. Нейнитѣ сълзи падаха като блѣзиви

диаманти по кадифето и пурпура; ала тя не загуби смѣлостъ, продължи своята работа, и наскоро ѝ остана да доплете само още единъ